

Hyvä kysymys

Minulta usein kysytään: "Jack, mikä on pelottavin hirviö, jonka olet koskaan kohdannut?"

Ihmiset kutsuvat minua Jackiksi, koska se on nimeni ja olisi hölmöä kutsua minua millään muulla nimellä.

He kyselevät minulta hirviöistä, koska... no, minä olen hirviönmetsästäjä.

Älä naura.

Ei tarvitse olla iso tai vahva taistellakseen hirviöitä vastaan. Muutenhan en tekisi tätä. Hirviönmetsästäjiä on kaiken kokoisia ja näköisiä.

Sain todeta sen itse, kun pieni tuuheapartainen mies nimeltään Tumppi otti minut oppipojaksen, kun olin jotenkin... vahingos

sa... en vieläkään tiedä miten... kellistänyt jätin kaksintaistelussa. Kerron koko jutun ensimmäisessä kirjassani, ja sinun kannattaisi varmaan lukea se ensin, jotta pysyt kärryllä.

Se ei toki ole aivan välttämätöntä. Tämän tarinan PITÄISI toimia sellaisenaan, tosin en voi luvata mitään, koska en ole vielä kirjoittanut sitä loppuun. Itse asiassa aloitin juuri äsken.*

Siitä päivästä lähtien – vaikka olen yhä keskivertoa pienempi ja vain 10-vuotias – olen mitellyt lukuisien hirviöiden kanssa mörrimöykyistä ihmiskarhuihin, suohiisistä rämäpäihin, mylläköistä metsämaahisiin ja nummipeikoista nyyhkyihin**. Ihan vain muutaman mainitakseni.

Kaikki nämä otukset on esitelty maagisessa kirjassa nimeltä *Hirviönmetsästyksen opas aloittelijoille*, jonka sain ryhdyttyäni hirviönmetsästäjäkokelaaksi.

* Kuten varmaan huomasit.

** Niitä kutsutaan nyyhkyiksi, koska ne itkevät koko ajan.

Aina kun jossain päin maailmaa hirviön-
metsästäjä löytää uuden hirviön, hänen täytyy
vain kirjata olennon tuntomerkit ylös, ja uusi
merkintä ilmestyy silmänräpäyksessä kaikkiin
oppaisiin.

Ei väliä, kuinka monta hirviötä kirjaan lista-
taan, sillä tila ei lopu koskaan kesken.

Näin opas kuvaa mylläköitä:

Mylläkö

Mylläkkä tarkoittaa sekamelskaa, ja juuri sitä mylläköitä saavat aikaan. Jos jakit olisi nimetty samalla periaatteella, niiden nimi olisi isolantakasa. Ei tietenkään ole jakkien vika, ettei korkealla vuoristossa ole vessoja, mutta se ei paljoa lohduta, kun astuu isoon lantaläjään uusilla kiipeilykengillään. Mylläköitä itse asiassa muistuttavat jakkeja – siis jos jakit näyttäisivät valtavilta piikkisioilta. Niiden mieli

*puuhaa on pyörähtää kerälle ja kieriskellä viholli-
sen päällä, kunnes tämä on yhtä täynnä reikiä kuin
vuotava ämpäri. Ainoa keino päihittää mylläkät on
laittaa pullonkorkit niiden lukemattomien terävien
piikkien päihin, mutta siihen menee ikuisuus. Pal-*

*jon nopeampi ja toimivampi
konsti on vain JUOSTA
PAKOON, kun ne ryn-
täilevät kaoottisesti
ympäriinsä. (Eli siis
aina.) Sinuna kokeili-
sin jälkimmäistä.*

Kuten näet, oppaasta ei ole aina apua.
Mutta mikä onkaan kaikista
pelottavin hirviö?
Siihen on helppo vastata.
Nämä tässä.

Pikku riiviöt

Ymmärrän hämmennyksesi.

Nuo eivät näytä lainkaan hirviöiltä.

Hehän ovat lapsia.

Lapsia ei virallisesti lasketa hirviöiksi, mutta luota minuun, lapset voivat olla uhkaavia **Tie-tyissä Tilanteissa**.

Siksi heidät on mainittu myös *Hirviönmetsästyksen oppaassa*.

Lapset

Lapsilla ja hirviöillä on paljon yhteistä. Molemmat ovat ÄÄNEKKÄITÄ. Ja arvaamattomia. Molemmat voivat myös olla ERITTÄIN vaarallisia, etenkin jos heitä kerääntyy paljon yhteen. Hirviönmetsästäjiä kehoitetaan välttämään paikkoja, joissa on paljon lapsia, ja pysyttelemään turvallisimmilla seuduilla kuten käärmeitä kuhi-sevissa viidakoissa. Ihan vain varmuuden vuoksi.

Sinä aamuna minusta tuntui, että olin tuijottanut tuota sivua jo tuhat kertaa ja joka kerta kannen otsikko oli eri.

Se oli vielä yksi kirjan maagisista kyvyistä. Opas vaihtoi jatkuvasti nimeä riippuen siitä, kuka sitä piteli ja miltä hänestä parhaillaan tuntui.

Juuri nyt kirjan nimi oli *Hirviönmetsästyksen opas pojille, jotka toivovat katoavansa näkymättömiin.*

Edessä oli nimittäin minun ensimmäinen päiväni uudessa koulussa, ja olin aina jännittänyt uusien ihmisten tapaamista. Mieluummin vaikka tappelisin hirviöiden kanssa!

Norkoilin koulun portilla ja tähyilin kalterien läpi pihalla kirmailevia lapsia, kun yhtäkkiä vatsassani alkoi velloa.

En ollut vain peloissani.

En ollut vain kauhuissani.

Olin **PAUHUISSANI**.

”Ei hätää”, Nancy rohkaisi.

Nancy on paras ystäväni. Hän on myös ainoa omanikäiseni ystävä.*

Tapasin Nancyn, kun saavuin ensimmäistä kertaa Kuninkaanhuviin. Hän auttoi minua päihittämään mahtavan hirviöiden armeijan, jonka Prudence-täti oli johdattanut kaupunkiin.**

Nykyisin me näemme toisiamme päivittäin ja päädyimme kaikenlaisiin seikkailuihin.

* Myös Tumppi on ystäväni, mutta hän on 200-vuotias.

** Ei hän oikeasti ollut tätini, mutta se on kokonaan toinen tarina.
Kirjaimellisesti.

”Nämä lapset ovat aivan samanlaisia kuin sinä ja minä”, Nancy totesi minuuttien tikittäessä kohti tuota **Kohtalokasta Hetkeä**, jolloin minun olisi pakko astua portista sisään. ”Tai ovat he hiukan erilaisia kuin sinä ja minä, koska he eivät taistele hirviöitä vastaan, mutta tiedät kyllä mitä tarkoitan.”

Hän puristi rohkaisevasti kättäni.

Ikävä kyllä Nancy ei oikein hallinnut voimiaan, ja puristus sai minut ulvahtamaan kivusta.

Huutoni peittyi kellon pirinään, joka ilmaisi koulupäivän alkaneeksi. Oli aika tarttua **Kaikkien Aikojen Pelottavimpaan Tehtävään**.

Vedin syvään henkeä... ja kävelin sisään.